

и управителъ на сичкитѣ църковни религиозни дѣла. Кого-то и Негово Преосвященство г. Доротей избра и удобри за такъвъ.

1870 януария 17

Севлиево<sup>1</sup>

(Следватъ печата на севлиевското на Хаджи Стояна училище и подписите на 21 вида севлиевски граждани, начело съ Христо х. Доноолу, Нетко Спиридоновъ, Гатю Кънчевъ, Иванъ Цачевъ, Илия Денчевъ, Миню Радковъ, Гаврилъ Недѣлковъ, Стоянъ Пенчевъ и др.)

Трѣбва да забележимъ, че по това време, т. е. когато свещеникъ Маринъ Софрониевъ става икономъ, при църквата „Св. Пророкъ Илай“, освенъ него е имало още седемъ свещеника: protосвещеникъ Петко Цанковъ златарь, Попъ Ненчо<sup>1</sup>) Попъ Извътъ, Попъ Данаилъ, Попъ Никола, сакеларий свещеникъ Петю Неновъ и свещеникъ Георги Христовъ.

\* \* \*

Църквата „Св. Тройца“ или, както още се нарича отъ гражданите, „новата“ църква, е била направена и окончательно привършена на 12 септември 1870 г. на мястото, где то по рано е билъ метоха на светогорския монастиръ, а е осветена на връхъ Димитровденъ с. г. Майсторътъ ѝ е билъ Оста Генчо отъ Трѣнива.

Понеже гореказаната църква въ началото на 70 години на м. в. е била една отъ малкото монументални и красиви сгради въ страната (последната заедно съ хубавия мостъ на р. Росица съ популаризирали името на Севлиево между останалите български градове), то считаме за необходимо да кажемъ нѣколко думи и за нея.

За да не правимъ пѣкъ излишно повторение на казани вече отъ другого нѣща, ще процитираме онова, което Феликсъ Каницъ е написалъ за последната<sub>2</sub>).

„Църквата, казва той, е осветена въ 1870 г. и е много оригинална. Макаръ и да не принадлежи на никой стиль, тя, обаче, съединява въ себе си елементи отъ византийски и западни стилове, и произвежда въ общия си видъ голѣмъ ефектъ. Последната има конструкция на правожгълникъ съ корабообразна обсида. Въ вътрешността ѝ най-вече изпъква амвона. Между подробностите на орнаментиката въ ико-

<sup>1</sup>) Първиятъ преводъ на евангелието на новобългарски езикъ е направенъ отъ Попъ Ненчо.

<sup>2</sup>) Гледай съчинението му *Dopau—bulgarien und der Balkan*, част I, стр. 211. На същата страница е помѣстена и една снимка на казаната църква.